

Burján Ferenc † (1921-2019)

1921. május 8-án, Bezdánban születtem. Édesapám a Magyar Hajózásnál uszálykormányos volt, így a hajósmesterség és a hivatás iránt már gyermekkoromban erős kötődést éreztem. Annál is inkább, mivel az általános iskola alsóbb osztályait különbözetivel végeztem el, ami annyit jelentett, hogy szüleimmel a hajón éltem. A négy polgárit Mohácson végeztem, mert 1932-ben Jugoszláviából kitelepítettek minket. 1943-ban Baján érettségiztem a Türr István felsőkereskedelmi iskolában.

Érettségi után 1943. október 3-án bevonultam katonának a Magyar Folyamőrség kötelékéhez. Itt az újonckiképzés után önkéntes jelentkezés alapján aknamentesítő hajóra osztottak be, így a Jugoszláv határig aknaszedő hajón teljesítettem szolgálatot. 1944 decemberében a szovjet csapatok előrenyomulása következtében a mohácsi pontonhíd létesítéséhez vezényeltek. 1945 őszén Mohács város tanácsa a demokratikus rendőrséghez nevezett ki. 1951. január 1-vel a BM kötelékében működő siófoki Révkapitányság vezetőjének neveztek ki, azzal a megbízással, hogy a balatoni mentőszolgálatot szervezzem meg. 1952 októberétől december végéig az Országos Folyamrendészeti Tanosztály parancsnoki minőségében kaptam kinevezést Budapestre. Ennek befejezése után visszahelyeztek korábbi szolgálati helyemre, Siófokra.

1954-ben a folyamrendészeti szervezetet átvette a Közlekedési és Postaügyi Minisztérium, így ez időtől kezdve polgári testületként működött a Révkapitányság. A balatoni mentőszolgálat időszaka alatt kishajó- és motorvezetői, nagyhajó-vezetői és vitorláshajó-vezetői képesítést szereztem. 1956 július 11-én a Közlekedési és Postaügyi Miniszter az Országos Révfőkapitányság vezetőjének nevezett ki főkapitányi ranggal. Ezen időszak alatt 1958 és 1962 között tengeri hajókon tisztjelöltként kb. egy évet hajóztam. 1977-ben a hajósutánpótlás terén kifejtett pedagógiai munka elismeréseként egy távol-keleti hajóra (Duna ms.) kaptam jutalomként behajózási lehetőséget. 1962-ben a folyamrendészeti szervezetet átvette a BM, és így én is áthelyezést kaptam a Magyar Hajózás kötelékébe a Vonalfőnökség és a Hajózási Osztály vezetőjeként.

Ezen beosztás után behajózást nyertem folyami hajókra, és a szükséges hajózási idő teljesítése után 1959-ben hajóshadnagyi képesítést, és 18 havi tiszti hajózás után 1966-ban hajóskapitányi oklevelet szereztem kitűnő eredménnyel.

A magyar hajózás kötelékében eltöltött időszak alatt több kormány és miniszteri kitüntetésben részesültem. Ezek közül kettőre különösen büszke vagyok: 1956, Dunai Árvízvédelemért Emlékérm (jeges árvízi mentés a jugoszláv határig) és 1965. Árvízvédelemért Emlékérem.

1953-1958 között elvégeztem a Magyar Testnevelés i Főiskolát, ahol testnevelő tanári diplomát szereztem. Ezen végzettség és a kapitányi oklevél birtokában a hajózás kötelékében szervezett tiszti (hajóshadnagyi és kapitányi) tanfolyamok pedagógiai tanulmányvezetője voltam. Ezen végzettség birtokában 1968. szeptember 1-vel neveztek ki a Hajózási Szakközépiskola igazgatójának, amely az akkori 8 évfolyamos általános iskola és gimnázium keretében kezdte meg a működést. Miután ilyen képzési rendszerű iskola korábban nem működött, így:

1. Meg kellett szervezni a hajózási profilú képzési rendszert, amely szorosan illeszkedett az akkori szakmacsoportos oktatási-képzési rendszerbe.
2. Ki kellett alakítani a Hajózási Szakközépiskola jellegének megfelelő pedagógiai és szakmai végzettséggel rendelkező szakember gárdáját.
3. A MAHART rendelkezésünkre bocsátotta és iskolahajóra alkalmassá tette a Buda ms.-t amellyel az első évfolyamot elvégzett tanulókat behajózhattuk. Ezen kívül a tanári kart a tavaszi szünetben vagy a dunai, vagy a felső-dunai útra elvihettük, elősegítve a szakképzést és az iskolatípus fejlődésének megerősítését.

1982. október 1-vel kértem a nyugállományba való helyezésemet, miután betöltöttem a 61. életéveimet. Nyugdíjazásom alkalmával megkaptam a „Közlekedési Minisztérium Kiváló Dolgozója” kitüntetést. Nyugdíjazásom után a szakfelügyeletnél kaptam beosztást, és mint országos szakfelügyelő és érettségi bizottsági elnök fejtettem ki pedagógus tevékenységet.

1991. augusztus 27-én keltezett és Somogyi István igazgató úr által aláírt levél hívószavára jöttem vissza a Hajózási Szakközépiskolába, ahol a hajózási ismereteket, kereskedelmi- és jogi ismereteket, valamint testnevelés és osztályfőnöki teendők ellátását végeztem a régi akarattal és szenvedéllyel.

„A fenti írás az EVEZŐLAPát című, a Magyar Hajózási Szakközépiskola által rendszeresen megjelenő lapjának II. évfolyam 2. sz. számában megjelent Burján Ferenc saját írása.”